

Laboratorium for ideer

Af Lise Blom, journalist, Årgang 1964

Med virkeligheden og underbevidstheden som brændstof skabte teaterinteresserede i Ungdomshuset alt fra absurde performances over humoristisk gadeteater til tænksume forestillinger

"Teater!" Den sortklædte fyr nærmest spytter ordet ud med lige dele forundring og foragt og river Svende ud af hans forestillingsverden. Svende står for første gang i Ungdomshusets sal. I det bløde lys fra vinduerne ser han den elegante stuk på balkonerne og rosetterne i loftet. I rummet fornemmer han hundrede års arbejderhistorie. For sit indre blik ser han salen befolket med kvinder i store brusende kjoler og mænd med hatte. Og han mærker vibrationerne fra folkedanserne, der har været de seneste brugere af huset. Derfor udbryder den 25-årige Svende: "Sikke noget dejligt teater vi kan lave her". Og lige så hurtigt bliver han revet tilbage til virkelighedens verden af den yngre sortklædte fyr. For hans tanker beskæftiger sig nemlig med, hvordan man kan mørklægge og lydisolere rummet til punkkoncerter.

Vi befinder os i slutningen af oktober 1982, da Initivgruppen for et Ungdomshus besøger Jagtvej 69 nogle dage inden den officielle åbning.

Efter oplevelsen i salen fornemmer Svende, at teater kan få det svært i det nye ungdomshus. Han er selv bidt af teater. Heldigvis er der andre med samme lyster, og de træner af og til i salen om natten. Men der går halvandet år, inden en rigtig teatergruppe ser dagens lys i Ungdomshuset.

LIVET SOM RØD TRÅD

En forestilling, hvor livet bliver oplevet baglæns: Personerne bliver født som oldinge i kister og dør som spædbørn. Den ide præsenterer Svende, da teatergruppen bliver samlet i 1984.

Svende har tidligere taget teaterkurser og været med i kampen for et Ungdomshus siden de første besættelser af Schønning og Arvé i 1981. Dengang var han med i en gøglergruppe. En anden af gøglergruppens medlemmer er Maria. Fra hun var 15 år, pjækkede hun fra skole for at være med i kampen for et Ungdomshus. Nu er hun 20 år og for alvor tændt på at spille teater.

- Vi bygger forestillingen på Svendes grundidé. Med den som rød tråd improviserer vi os frem. Vi bruger vores kroppe til at skabe billeder og ikke så meget vores hoveder. Det er en meget sanselig arbejdsform, for med kroppen kan vi mærke, hvornår scenerne fungerer rigtigt. Derfor har vi ikke så meget diskussion, forklarer Maria.

FØDT I EN KISTE

I en kiste ligger Maria som død. Langsomt kommer hendes hænderne famlende op af kisten, og hun kravler halvdød over i en kørestol. "Kan du smile til en kronhjort", synger hun, og hendes stemme går i overgearet operastil, indtil hun bliver ført væk af mænd i hvide kitler. En glad halvtredseragtig jivemusik vækker fire andre døde, som i danser ud af kisterne.

DSBs hornorkester spiller, mens Ulla og Johnny danser brudevals på Københavns Hovedbanegård. Fra filmen "Gobelin" af Lise Blom, Marianna Finnsdóttir Krarup og Ragna Wehding, 1985

Senere i forestillingen er karaktererne unge. Til lyden af gadekamp kæmper de i slowmotion. "Stærkt skoldet af angst bevæger vi os igen, hurtigere end kaniner der knepper" lyder indledning til et digt af Michael Parly, som Maria fremsiger. Fra gulvet samler de unge deres kasteskyts. Men da de kaster, er det plastikposer i stedet for brosten. Plastikposerne folder sig langsomt ud i forunderlige former. Skuespillerne bruger plastikposernes bevægelser som impuls, og de efterligner formerne med deres kroppe.

SAMARBEJDER OM TEATER

Jamen vi gik da bare i gang, må være svaret, hvis nogen spørger os om, hvorfor vi begyndte at lave teater. Vi er alle unge mellem 20 og 26 år, som bruger vores tid som arbejdsløse på at skabe et teaterstykke. Vi arbejder uden ledere, uden instruktører og uden manuskriptforfatter. Til gengæld bruger vi masser af tid på at blive enige om stykkets udvikling og finde nye måder at arbejde på. Fra ansøgning om økonomisk støtte, sendt til fonde og Københavns Kommune.

Slutscenen er et billede af et foster, som bliver projekteret på gulvet og langsomt glider opad et lærred og med sin runde form ligner en jordopgang. Netop som fosteret er oppe, lyder et brag, og en barnedukke splatter ud på gulvet.

Arbejdsformen betyder, at forestillingen først finder sin endelige form kort tid inden premieren. Maria føler, at slutningen mangler en fødselsgang med rækker af spædbørn i vugger, som forestillingens gennemgående mænd i hvi-

Sceneudkast til spejlsøer i "Yaku Forstår du?", af Jeanette Land Schou

de kitler kan stille på række. Derfor arbejder hun på højtryk natten inden premieren med at skabe vugger af indkøbsvogne, mens hun kreerer børnene af klude oplyst indefra af røde cykellygter.

ALLE ER MEDSKABERE

- Teatrets væsen kommer til sin ret i den måde, vi skaber forestillingen. Vi er alle medskabere. Vi har en fantastisk samhørighed, hvor vi i fællesskab arbejder for produktet. Det er konsensusteater. Hvis man mener noget andet end de andre, må man tage diskussionen. Og vi diskuterer indtil, vi er enige, fortæller Maria.

Svende føler, at premieren er en form for eksamen, og han er spændt på, hvordan teatret vil blive modtaget af de brugere, som mener, at salen skal bruges til koncerter. Men allerede under arbejdet med forestillingen

gen er mange aktive med til at bygge scenografi og hjælpe med det tekniske. Og han kan ånde lettet op, da forestillingen er en succes. De kommende år breder den kreative energi sig, og folk omkring teatergruppen bliver katalysatorer for gadeteater og anderledes aktioner.

GADETEATER PÅ MOTORVEJEN

Ulla og Mikkel er på vej til købmanden på cykel. Sammen med andre fra Ungdomshuset er de på weekend i en ødegård i Sverige. Cykelturen er lang, så der er god tid til at snakke – og mens landskabet suser forbi, dukker en idé op. Motorvejsteater. En forestilling, der ligesom en tegneserie består af enkle tableauer langs vejen. Tilbage på ødegården bliver historien udviklet. Den første mandag efter industriferien bliver valgt til at give arbejdere og kontorfolk en uventet oplevelse efter tre ugers ferie. Aftenen inden "motorvejspremieren" mødes aktivisterne i Ungdomshuset. De arbejder hektisk hele natten med rekvisitter, skilte og kostumer.

Som så mange gange før vækker den natlige aktivitet i Ungdomshuset politiets interesse. Da gadeteatertruppen kører mod motorvejen ved Vestskoven, bliver den skygget. Og inden skuespillerne kommer i gang med forestillingen, bliver de anholdt og bragt til stationen i Glostrup. Ulla husker de forvirrede betjente. På vestegnen har man normalt problemer med kriminalitet, hvor motivet er at skaffe penge. Her står politiet med en gruppe unge, som synger i cellerne, og som har det uforståeligt motiv – at give bilisterne noget at tænke over. Under forhørene oplever Ulla, at betjenten slukker for båndoptageren og spørger, hvad

det hele egentlig handler om. - Selv om vi blev arresterede og fik en lille bøde, har jeg det godt med, at jeg i hvert fald satte nogle tanker i gang hos betjenten, siger Ulla. Det falder i tråd med hendes inspiration fra den sydamerikanske teatermand Augusto Boal, som brugte teater til at stille spørgsmål ved samfundsforhold og til at oplyse analfabeter.

BRYLLUP PÅ BANEGÅRD

Da teatergruppen ikke har penge, er medlemmerne konstant på udkik efter mulige rekvisitter og kostumer i containere, nedlagte fabrikker og til loppekemarkeder. Samtidig giver de klunsede genstande inspiration til scener og happenings. Således også brudekjolen.

En fredag i oktober 1984 møder Ulla op i brudekjole på Vesterport Station. Følget af bryllupsgæster skiller sig ud fra de andre S-togspassagerer. Deres bevægelser foregår i slowmotion, og deres stilige tøj er fra en svunden tid. Da toget fløjter til afgang, må det bagerste af følget presse på for at komme med, men det foregår uden at falde ud af slowmotion-tempoet. "Not to hurry, not to hurry, take it easy" lyder den overraskede kommentar fra en ventende passagerer. I Banegårdshallen bliver de budt velkommen af DSB's hornorkester, og brudeparret danser vals til tonerne af Presly-klassikeren "Can't help falling in love with you".

Teatergruppen Nej på Gulvet er med skiftende medlemmer base for teaterarbejdet i Ungdomshuset mellem 1984 og 1986. Gruppen får først et navn, da der skal laves plakater til den første forestilling. Navnet bliver valgt, fordi det er totalt intetsigende. Gruppens medlemmer er også engageret i gadeteater, spektakulære aktioner og teatercafeen, som en gang om måneden præsenterer et miks af uforudsigelighed: teater, musik, digte og performances. Nej på Gulvet består af folk fra BZ-bevægelsen, Ungdomshuset og folk "udefra". Nogle har erfaring i dans og teater, mens andre er nybegyndere. Udover skuespillerne er Ungdomshusets musikere og kreative sjæle involveret i alt fra scenografi, lys- og lydteknik til kostumer, film og musik. Og når der bliver spillet gadeteater, deltager mange af husets brugere.

HUIF som i Hans bliver opført 8. –10. august 1984 Skuespillere: Svende, Lisbeth, Stine, Jens, Flemming, Karin, Maria, Ingrid, Jeanette Einar: lys, Nimbus: lyd, Kamyar: dias, Piet: foto, Svende: film HUIF står for Her Ude i Forstæderne og er navnet på et digt af Svende.

- Da vi kaster risene, bryder vi energien, for ris bevæger sig ikke i slowmotion. Så det bliver en kaotisk slutning, erinder Svende.

ÆSTETIK OG HUMOR

For Svende handler gadeteater også om at give folk en æstetisk oplevelse og noget dejligt at se på.

- Normalt er folk vant til, at den slags i det offentlige rum er reklame. Folk bliver derfor utrygge, når vi fortæller, at vi udelukkende gør, hvad vi gør, fordi vi gør det.

Svende forklarer, at det er positivt, når folk spørger hvorfor. For det er sådan, der opstår et samspil mellem tilskuerne og teatret.

- Vi vil stille spørgsmål til folks livsform. Men de skal tænke selv. Vi har ikke en færdig løsning, vi vil trække ned over hovedet på folk, siger Ulla og fortsætter:

- En stor del af gadeteatret er syrede indslag med et humoristisk glimt i øjet. Slowmotion er et effektivt virkemiddel, som vi øver meget i Ungdomshuset. Det er især effektivt i myldretiden og handler om at tage sig tid, når alle andre har travlt.

- Dengang red vi på en bølge, og alt kunne lade sig gøre. Vi handler først og reflekterer bagefter.

I dag ville vi sige, at det er urealistisk at gennemføre for eksempel motorvejsteater uden walkie-talkies eller en stor teateraktion med mange mennesker, hvor en del kun har en smule erfaring. Det

Nej på Gulvet opfører Slet Ikke 25. – 28. april 1985
Skuespillere: Stine, Karen, Ingrid, Lisbeth, Martin, Jeanette, Jens, Ulla, Anders

handler om en ja-energi. Man skal tro på det, man gør, og acceptere det, man får, siger Svende. Han konstaterer, at aktioner som disse er med til at skabe en bedre verden, fordi de folk, som er med, tror på, at de kan realiserer det. Og forandringer bliver skabt, når folk tror på noget og derfor gør det.

MARERIDT PÅ SCENEN

En af gruppens medlemmer Lisbeth sidder på en stol med ryggen til et fiktivt vindue. En flok drankere dukker op og stiller sig bag ruden. De begynder hviskende at kommentere Lisbeth. Hver gang hun drejer hovedet for frygtsomt at se dem, knækker de sammen i groteske grin.

Teatergruppen arbejder på en ny forestilling. Denne gang har de ingen rød tråd men improviserer over forskellige temaer. Dagens tema er mareridt. Og et af dem har Jeanette drømt. Ved improvisationen kan Jeanette dermed opleve,

at hendes personlige mareridt bliver løftet fra hendes underbevidsthed til et fiktivt billede på scenen.

- Det er vigtigt for vores arbejde, at vi har vores egne historier. Vi improviserer over vores oplevelser, drømme og mareridt. Det er dybt personligt. På et plan er det selvterapeutisk og handler om klemte situationer. Men selv om det er ubehageligt at tage hul på drømmen, giver det distance og en ny forståelse, fordi en anden spiller rollen og agerer for dig, siger Jeanette.

Efter tre måneder og 50 improvisationer begynder gruppen at bygge stykket op. Hver enkelt får en farve, som repræsenterer deres karakter. Forestillingen handler om den hvide pige Isabel. De otte farver og karakterer repræsenterer hendes mange udtryk, men samtidig er de selv personligheder med en livshistorie. Forestillingens spørgsmål er, om alle farver kan mødes og arbejde sammen, så hvid kan få ro i sjælen.

EN FLYVENDE ENTRE

Der er mindst fire meter ned fra kanten af balkonen. Med et reb bundet af cykelslanger skal Ulla svæve fra balkonen til scenen. Første gang har hun lagt madrasser og tæpper på gulvet, hvis virkeligheden ikke er som i hendes fantasi. Men i øjeblikket føler hun sig fuld af gejst, for selvfølgelig kan man, hvad man vil.

Det tager et splitsekund at tilbagelægge turen med den ønskede effekt: Ulla dukker lige pludselig op på scenen, uden at publikum aner, hvor hun kommer fra. Ulla har karakteren rød, som står for det impulsive og lidenskabelige.

- Nej på Gulvet har en dynamik, som vi

Korthuset vælter, da hvide Stine møder turkise Jeanette i "Slet ikke". Fotograf: Einar vid Neyst

er fælles om at holde i live. Og vi stiller aldrig spørgsmål ved, om det er en underlig måde, vi arbejder på, siger Jeanette.

- I teatret giver vi meget af os selv. Det er vigtigt, at vi er med hele vejen i processen. Allerede inden jeg begynder i teatergruppen, overvejer jeg om processen er lige så vigtig som produktet. Det vil ikke være det samme, hvis man køber et færdigt manuskript, hvor man som skuespiller bare skal fylde rollen ud på en mekanisk måde, siger Ulla.

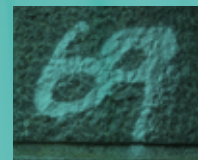
Selvom skuespillerne betegner teatret som politisk teater, handler det ikke om at sælge et bestemt budskab. For dem er teatret en udtryksform ligesom musik. Det handler om at skabe billeder, der appellerer til folks sanser.

- Det fysiske udtryk er vigtigst. Det er ikke et ord-teater. Og det meste af udtrykket ligger under overfalden, forklarer Jeanette.

TEATER MED KAFFE, KAGE OG KAOS

- Teatercafeen er et befriende rum, som er fuld af uforudsigelighed og spontanitet. Det er ligesom, når man optræder overfor børn. Hvis man ikke kan fange publikums opmærksomhed, fungerer det ikke, siger Ulla.

Teatercafeen opstår ved, at Jeanette og Svende indbyder kunstnere, digtere, musikere, teatergrupper og kreative uddannelsesmiljøer til at prøve ideer af og få respons fra et blandet publikum den første mandag i måneden.

Fotograf: Einar vid Neyst

”Malle og dig står på listen til at optræde ved Teatercafeen næste uge den 7. oktober 1985”.

Maria bliver overrasket over besked fra Jeanette, for hun har ikke selv skrevet sig på. Men selv om hun og Malle ikke kender hinanden særligt godt, griber de udfordringen og går i gang med at skabe et indslag om den manglende forbindelse mellem det kropslige og det mentale. Deres ramme er mørketeater: de mørkelægger cafeen, eneste lys er røde cykellygter, og lydbilledet svinger mellem disharmonisk punkmusik, et hjertes banken og åndedrag.

I forestillingen ser man Marias sveddryppende hoved på et bord, mens hendes krop er dækket af bøger. Og en hovedløs Malle med et hoved i hånden.

Rummet er stadig mørkelagt, da digteren Michael Strunge sætter sig på en stol under en enkel loftslampe. Her læser han roligt og intenst sine fantastiske digte til publikums begejstring.

POLITISK KAMPAGNE

Derefter skifter Teatercafeen karakter. Den politiske kampagne for Det Sociale Folkeparti har nået Ungdomshuset. Erik Sion indleder som tør professortype på

scenen og fremlægger sit bud på en mere retfærdig demokratiprocent i København. Hans udregninger bygger på antallet af medlemmer i Hirtshals kommunes kommunalbestyrelse i forhold til indbyggertallet. Hvis København skal have et tilsvarende antal folkevalgte, bør borgerrepræsentationen udvides til 1.500 medlemmer. Det er en af Det Sociale Folkepartis mærkesager op til kommunalvalget den 19. november 1985.

Efter en række politiske indslag går Kari og Svende på med en ”Kend din by konkurrence” i rollerne som henholdsvis dum blondineassistent og manisk quizmaster inspireret af skuespilleren Peter Larsens groteske figurer. Svende rabler spørgsmål af sig, og præmierne falder øjeblikkeligt. En halv grillstegt kylling bliver smækket på bordet foran en heldig vinder. Publikum er fanget af den hæmningsløse energiudladning, og grillkyllingen får en sidste

flyvetur, da den bliver kastet fra bord til bord, inden næste præmie bliver introduceret: ”En selvhøjtidelig digtsamling af en meningsløs digter”. Michael Strunge har selv doneret digtsamlingen, da Sven de efterlyste flere præmier. Mens Svende fægter med bogen, kan han mærke, at Michael Strunge er ked af de hårde ord. Men Svende kan ikke træde ud af sin rolle på det tidspunkt, hvor stemningen er på kogepunktet. Efter halvanden absurd time med Det sociale Folkeparti afslutter Jeanette i kabaret stil med en række digte med musik af Jacob Draminsky Højmark.

STØTTER INDIANERNE

Problemerne for regnskovens indianere rykker for alvor nærmere, da Ernesto Tseremp Janka træder ind i Ungdomshusets sal. Det lange sorte hår, den brune lød og det, at han kan gå lydløst henover salens gulv, viser, at han kommer fra

Yaku – Forstår Du? opføres 17. – 27. februar 1986
Instruktør: Jeanette; Skuespillere: Peter, Troels, Michael, Kim, Jesper, Lise, Stine, Lisbeth; Musikere: Mads, Kamyar og Bill;
Sang: Maria; Lyd: Adam; Lys: Tåge; Dias: Camilla;
Kostumer: Malle, Suzette; Plakat: Knud

en helt anden verden nemlig Amazonas regnskov i Sydamerika.

Det er i slutningen af 1985, og Nej på Gulvet arbejder på et stykke med arbejdstitlen Arne i Urskoven. Stykket bliver skabt for at støtte indianerne i Amazonas, der dengang som nu mister deres livsgrundlag, fordi multinationale selskaber rydder urskoven. Samtidig handler stykket om vores forestilling om den lykkelige vilde.

Ernesto deler sine erfaringer med Ungdomshusets skuespillere. Med sorte og hvide tegn i ansigtet viser han, hvordan den enkelte signalerer sit totemdyr. Han forsøger at lære dem en sang på sproget shuar, og de mandlige skuespillere lærer at bære et spyd og markere deres maskulinitet.

Initiativet til forestillingen kommer fra Jeanette, der står for krops- og drama-træning. Nogle fra teatergruppen, folk ude fra og et par aktivister fra Ungdomshuset uden teatererfaring er med. En af dem er Michael. Han har været aktiv i Ungdomshuset siden husets indvielse og har ingen drøm om at blive skuespiller. Men da han ønsker at styrke sin krop og synes, det kan være sjovt, siger han ja til at deltage.

– For mig er det vigtigt, at stykket har et politisk budskab. Hvis det havde været en danseforestilling, ville jeg ikke have taget imod udfordringen, siger Michael.

Et band med musikere fra Ungdomshuset komponerer musik, som bliver spillet live ved forestillingerne.

Et eksotisk indslag i Tv-køkkenet i "Yaku Forstår du?" Fotograf: Einar vid Neyst

NYT SKRUMPEHOVED

Den 17. februar 1986 står Michael foran publikum med en sammensnøret tepose i hånden. Han er på vej til at overskride en personlig grænse. Om et øjeblik skal han synge på trods af, at han er fuldstændig umusikalsk. Den sammensnørede tepose er en erstatning for et autentisk udseende skrumpehoved, som er forsvundet natten inden premieren. Med det i hånden skal han i klassisk Hamlet positur synge "To be or not to be, that's the question – but not for me". I scenen er han TV-kok sammen med Kim, og den sædvanlige danske mad er erstattet af en anderledes menu inspireret af Sydamerikas vilde indianere: Skrumpehoveder.

Scenen med TV-kokkene giver hver aften skuespillerne i "Yaku – forstår du" en fornemmelse for, hvordan aftenens forestilling vil forløbe. Jubler publikum, har skuespillerne medvind resten af forestillingen. Er pub-

likum derimod tavse, bliver arbejdet op ad bakke resten af aftenen. Heldigvis falder TV-kokkene i publikums smag de fleste aftener.

Nej på Gulvet blev født og næret af Ungdomshuset. Efter Yaku – Forstår du? blev medlemmerne engagerede i andre sammenhænge. Huset har siden haft besøg af forskellige teatergrupper og forestillinger.

Teksten er skrevet på basis af interviews, skriftligt materiale som dagbøger og manuskripter, film og forfatterens egne erindringer som publikum, skuespiller i gadeteater og i forestillingen Yaku - Forstår du? og i forestillingen Yaku Forstår du? samt ved optagelse af "Gobelin", en historie i Ungdomshuset.

Sven-Erik Engh – historiefortæller

Svende har fulgt det episke spor og uddannet sig på Odin teatret. I den forbindelse var han barter i Namibia, hvor teatergruppen gik i dialog med befolkningen ved at udveksle dans, sang og andre kulturelle aktiviteter. Siden har han studeret dramaturgi på Universitetet i Århus med fokus på det folkelige teater. I dag beskæftiger han sig med historiefortælling, blandt andet som organisationsudvikling på arbejdspladser. Dengang han lavede teater i Ungdomshuset, ville han bruge sin kreativitet til at forandre verden. Det vil han stadig, nu foregår det som konsulent i virksomheder.

- Jeg har lært, at alt kan lade sig gøre. Vores arbejde i Nej på Gulvet viste, at man kan nedbryde den konventionelle måde at lave teater på. Og at skabe teater handler dybest set om organisatoriske processer.

Maria Ciccio, scenograf, sanger, stud.cand.it

Teatergruppen i Ungdomshuset blev startskuddet for Marias karriere i den etablerede teaterverden. Hun har blandt andet været scenograf på Det Tjekkiske Nationalteater i Prag. I dag kan hun konstatere, at de åbne kollektive processer rent faktisk fungerede.

- HUIF som i Hans gav mig en forståelse for, hvad teater er og skal kunne give. Arbejdet med netop det stykke har været min målestok for, hvornår arbejdet med en forestilling er en succes. Det er en form for nirvana, når alle går i synergi og arbejder for et fælles produkt. Det kræver, at folk føler sig kreativt frie, men i den etablerede teaterverden kan man kun føle sig kreativ fri inden for skarpt afstukne rammer. - Nej på Gulvet var behovsteater uden skjulte personlige ambitioner og kommercielle interesser. Vi arbejdede, fordi vi havde lyst og behov.

Ulla Kopycinski, gøgler og cirkusartist og underviser

I dag har Ulla sammen med Mogens Petersen cirkusset Øglegøglerne, som optræder med cirkus, laver workshops for børn og unge og integrationsprojekter.

- Jeg har altid følt en gejst for både socialt og kulturelt arbejde, og sådan er det stadig i mit arbejde med Øglegøglerne. Det er vigtigt at have det sociale med, men det skal også have en vis kunstnerisk standard for at hænge sammen og blive en succes. - I dag bruger jeg erfaringerne fra Ungdomshuset i omgangen med unge. Vi ved, hvordan unge har det, når de er angst for, at livet som voksen holder op med at være sjovt og uforudsigeligt.

Fotograf: Einar vid Neyst

Jeanette Land Schou, billedkunstner og underviser på IT-værkstedet på Det Kgl. Danske Kunstakademi

Jeanette fortsatte med at spille teater i mere professionelle teatergrupper. Senere blev hun uddannet på Kunstakademiet og beskæftiger sig i dag især med videokunst og fotografi.

- Den måde, vi kørte stykker og improvisationer, var unik og eksperimenterende. - Jeg ville bruge teateret som bevidsthedsudvidelse og til at skabe en bedre verden. Bevidsthedsudvidelse er et væsentligt ord. Det er vel stadig det, jeg søger i kunsten.

Michael Dissing, administrator

Han har ikke beskæftiget sig med teater siden. Den fysiske træning lærte ham at kende sin krop og bruge sit åndedræt.

- Det at stå på en scene foran publikum har betydet, at jeg tør give mig selv hen. Og hvis jeg ikke havde spillet teater, havde jeg nok ikke haft mod til at stille mig op foran et kamera som journalist på TV STOP. - Samtidig viste arbejdet med forestillingen mig, at man kan synliggøre og fortælle en relevant historie på anderledes måder.

